

uvederhæftige Personer nu ere blevne til en vis Grad økonomisk vederhæftige. Men om denne Garanti skal søges tilvejebragt paa den ene eller den anden Maade, det er et Spørgsmaal, jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. Deri kan jeg altsaa være enig med det ærede Medlem og navnlig i den Grundlovsopfattelse, at det virkelig ligger bagved Grundloven, at man har villet, at Borgerne for at have Valgret skulle være til en vis Grad uafhængige og selvstændige ogsaa økonomisk set.

Men jeg tror, at det ærede Medlem har Ret, naar han mener, at Følgen deraf skulde være, at enhver modtagen Understøttelse skulde berøve Borgerne deres Valgret. Jeg vil kun i den Henseende gøre opmærksom paa, at Grundlovens § 84 — som var den, det ærede Medlem nærmest citerede — siger, at enhver, der ikke kan ernære sig selv eller sine, er berettiget til at kræve Underhold af det offentlige imod, at han underkaster sig de Regler, som Lovene nærmere foreskrive, saa bruges der jo i § 30 et ganske andet Udtryk: Der tales der ikke om Understøttelse af det offentlige, men om Understøttelse af Fattigvæsenet. Allerede det synes mig at være tilstrækkeligt Fingerring om, at det er ikke enhver Understøttelse af det offentlige, der skulde berøve Folk deres Valgret, og det er da ogsaa noget, som man er fuldstændig paa det rene med. Det falder jo f. Eks. nu ingen ind — ja, jeg vil nu ikke sige, at en pensioneret Embedsmand skulde miste sin Valgret, thi naar alt kommer til alt, saa kan Pension ikke betragtes som en Understøttelse; man kaldte det i gamle Dage Efterløn, og det er vel ogsaa det rette at opfatte den saaledes. Men hver Gang man paa Finansloven — og det sker jo jævnlig — bevilger en Understøttelse til en eller anden, som er trængende, saa kunde man sige, at det er en Understøttelse af det offentlige, men ingen falder paa, at vedkommende af den Grund skulde miste sin Valgret. Den Omstændighed, at en Understøttelse ydes af den ene eller den anden offentlige Kasse, kan imidlertid, tror jeg, ikke være det afgørende, saaledes som det blev nærmere udviklet af den ærede sidste Taler, og jeg mener ogsaa, at det, at en Understøttelse ydes den trængende af Kommunens Kasse i alt Fald foreløbig, kan i og for sig heller ikke være det afgørende. Der er ingen, der betvivler, at der kan træffes Bestemmelser om, at den Understøttelse, der gives visse Personer under visse Forudsætninger, ikke skal berøve vedkommende Valgretten. Det ærede Medlem erkendte selv, at der ikke kunde være noget til Hinder for at sætte ind

i en Fattiglob, at den Understøttelse, der ydes til Sygehjælp, skulde ikke anses for Fattighjælp, den skulde ikke berøve en Person hans Valgret. Men hvad er det da andet, naar man under en trængende, en ubemiblet Hjælp under hans Alderdom? Er det ikke ogsaa Hjælp paa Grund af den Trangstilstand, hvori han er? Kan man da ikke sige, at den Understøttelse, den Hjælp er ikke en saadan Fattighjælp, som den Grundloven maa antages at have haft for Øje? Naar det i § 30 siges, at den, der modtager Fattigunderstøttelse, skal miste sin Valgret, saa ligger deri ogsaa, at der paa andre Omraader skal kunne siges, at en vis Understøttelse ikke er at betragte som Fattighjælp, og man gør det jo paa mange andre Omraader. Man er jo gaaet ind paa og er enig om, at de Understøttelser, der gives til Fidioter, døvstumme og sindssyge — i alt Fald til Dels — heller ikke skulle betragtes som Fattighjælp. Men Betingelsen for, at der gives Understøttelse til sindssyge, er, at vedkommende ikke selv har Midler til at betale for sig. Det er altsaa en Hjælp, der ydes vedkommende paa Grund af hans fattige Naar. Her er der jo ingen, der betvivler, at Lovgivningsmagten er kompetent til at erklære, at den Hjælp skal ikke betragtes som Fattighjælp. Hvorfor skulde man altsaa ikke ogsaa kunne sige, at den Understøttelse, der gives gamle Personer over en vis Alder eller under visse Betingelser, skal ikke betragtes som Fattighjælp? Ja, dersom man udtalte noget saadant, som blev antydet af et æret Medlem, at det i Virkeligheden var en Hjælp, som blev ydet af Fattigvæsenet, men at den i denne ene Retning ikke skulde have Fattighjælps Virkning, vilde jeg erkende, at saa vilde man komme i Strid med Grundloven. Dersom man sagde: Den Fattighjælp, som ydes en Person over hans 60de Aar, skal ikke betage ham Valgretten, vilde jeg sige, at det var grundlovsstridigt. Det ærede Medlem synes imidlertid at mene, at det er ligegyldigt, om man udtrykker sig saaledes: Fattighjælp skal ikke komme i Betragtning, eller man siger: Den Hjælp, som ydes den gamle, skal ikke have denne Virkning, thi bægge Dele er Fattighjælp, der er ingen Forskel. Deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret. Det kan jo ikke nytte at nægte, at om en Understøttelse ydes som Fattighjælp eller ikke ydes som Fattighjælp, har i mange flere Retninger sin Betydning end netop, hvor Spørgsmaalet er om Tab af Valgretten. Det ærede Medlem omtalte selv udførlig et Tilfælde, hvor det kan have